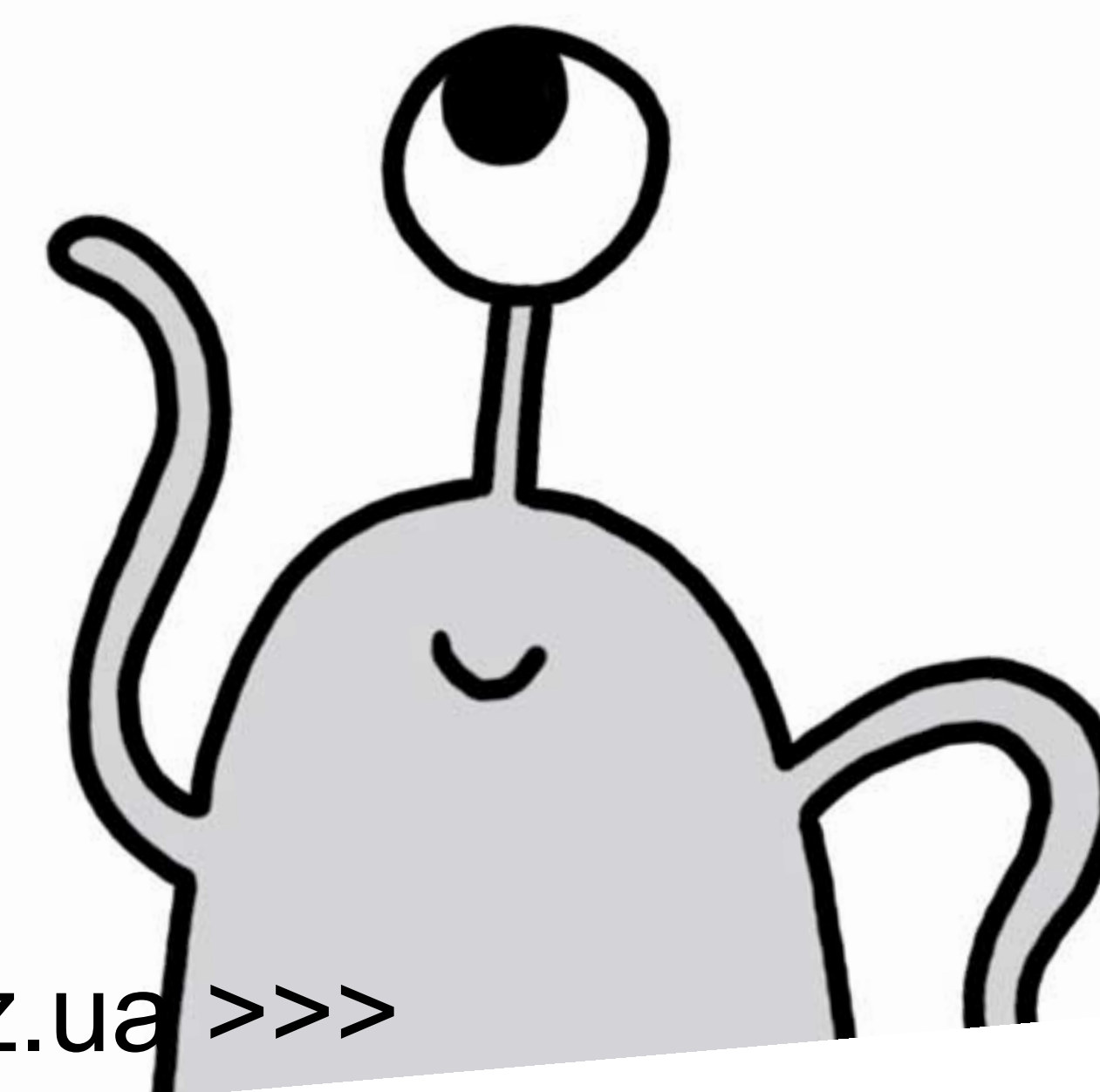
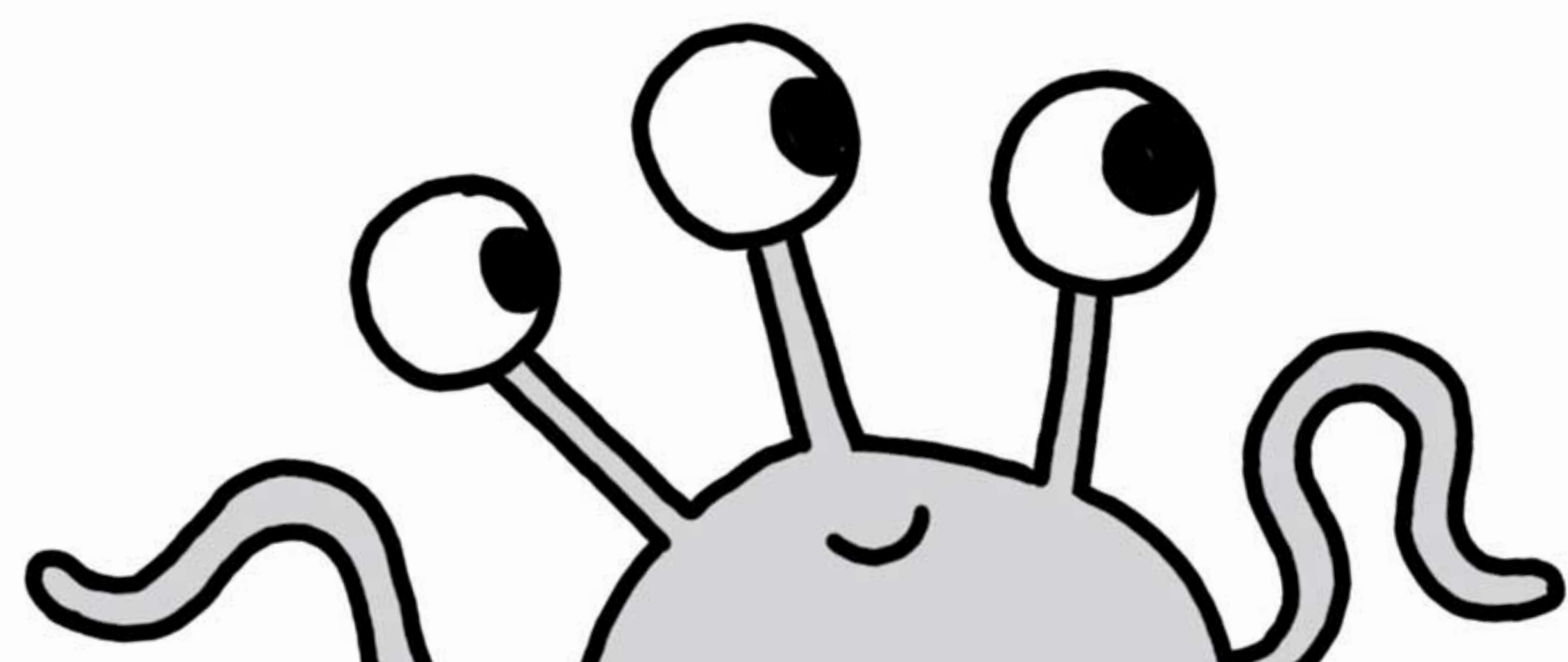
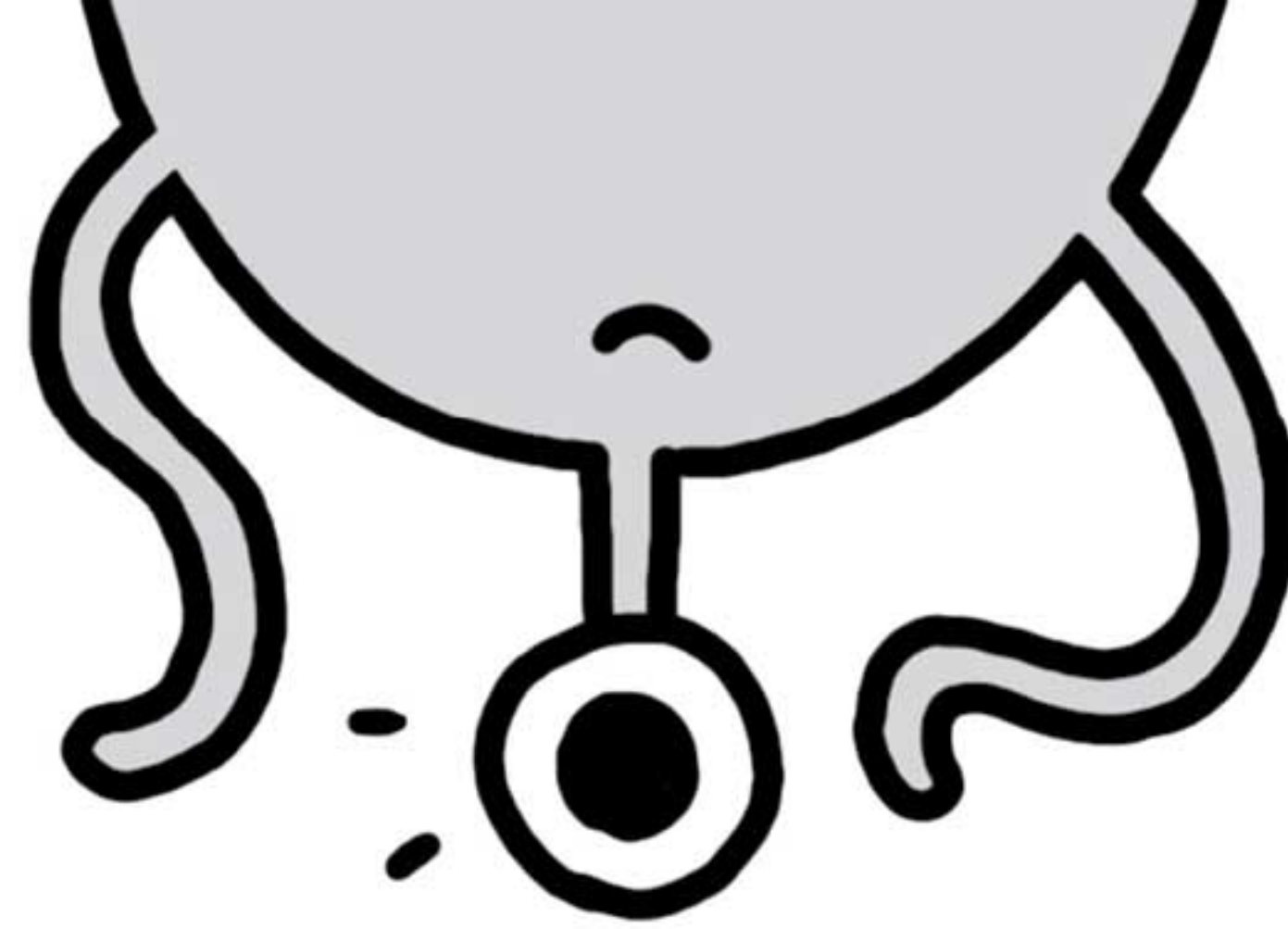

Тобі знайоме відчуття, коли хочеш сказати батькам щось **ДУУУЖЕ** важливе, а вони тобі «Ха-ха, аякже», або «Йди тату розкажи», або «Не дуркуй», або «Ти хіба не бачиш, що я на унітазі?».

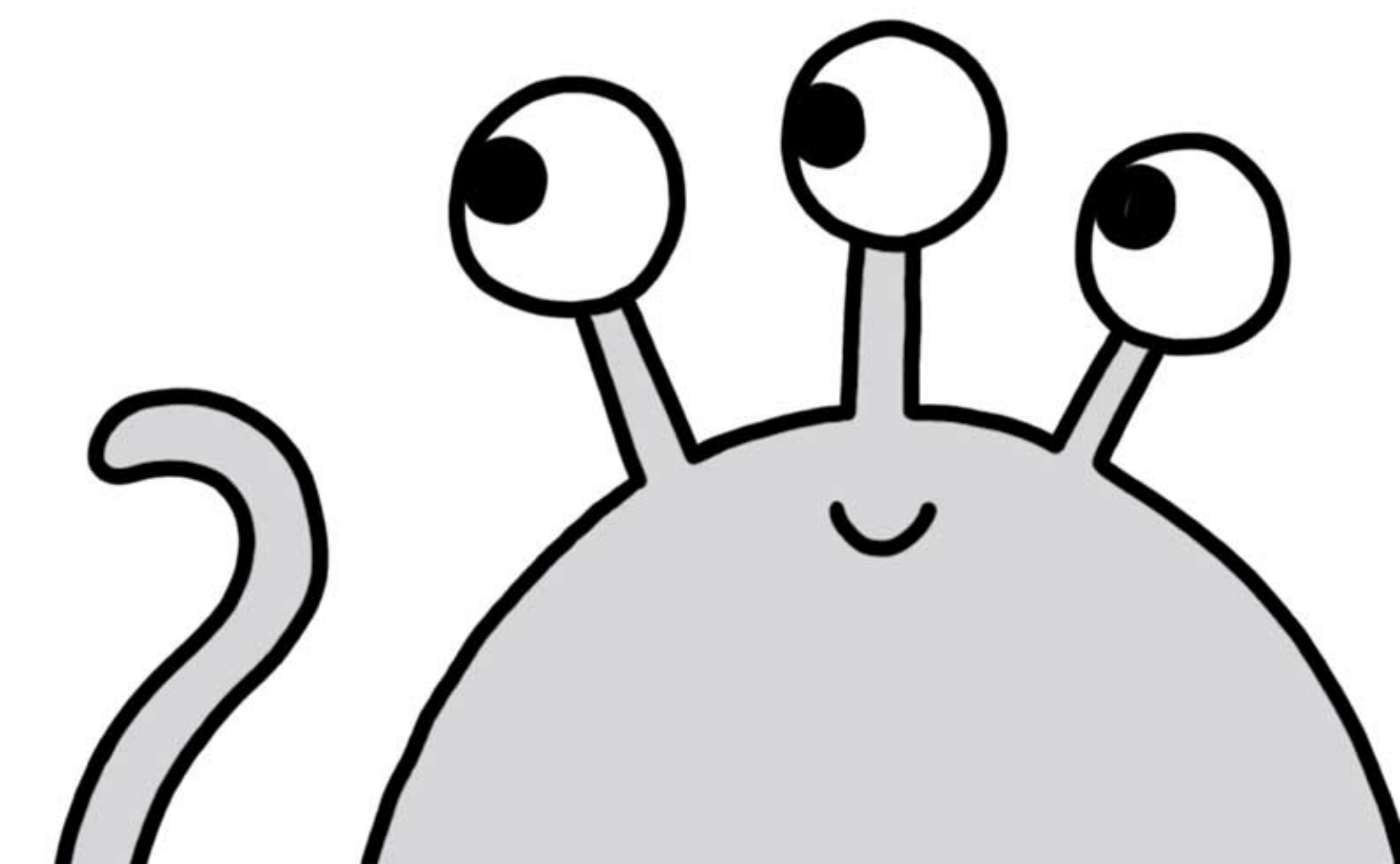
Так було й того разу, коли я знайшла чипсинку, **ЯК ДВІ КРАПЛІ** води схожу на нашу сусідку згори, міс Канінгем. Я відразу показала її мамі, а вона така: «Ні, дякую, сама їж». Ясна річ, що я таке їсти не стала. Я поклала чипсинку в конверт і кинула до поштової скриньки тієї сусідки. Ну, просто я теж хотіла б, щоб мені отак відправили чипсинку, якщо комусь трапиться схожа на мене (мій картопляний двійник).

До чого це я? А, точно. Якось ми з моїм другом Заком, що живе внизу, прибігли додому й хотіли розказати мамі дещо

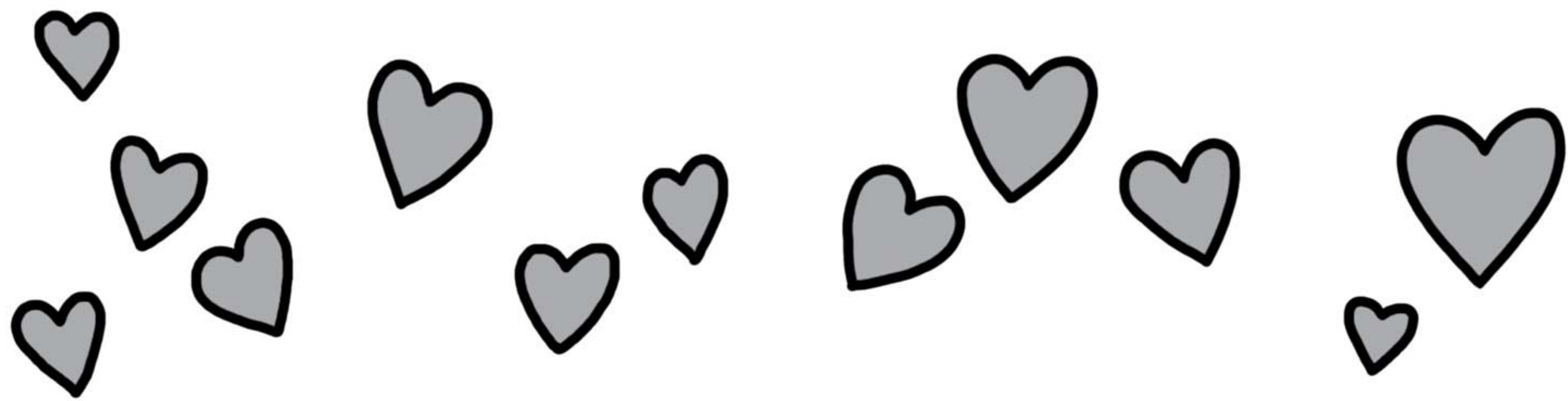
ДУУУЖЕ ВАЖЛИВЕ про **НАДЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК** у школі. Але вона й слухати не хотіла, хоч ми стояли перед нею розпашілі й задихані. А ми так бігли, так бігли! Зак по дорозі ще й перечепився і коліно подряпав. А мама просто **ГЛЯНУЛА** на мене так, ніби я все вигадала, і каже:

«**НЕ ДУРКУЙ, ІЗЗІ**».

Ну **ВІЧНО** вона так! Мама завжди думає, що я все вигадаю. Каже, у мене **НЕСТРИМНА УЯВА**. Та хіба я винна, що зі мною постійно чудернацьке щось трапляється?

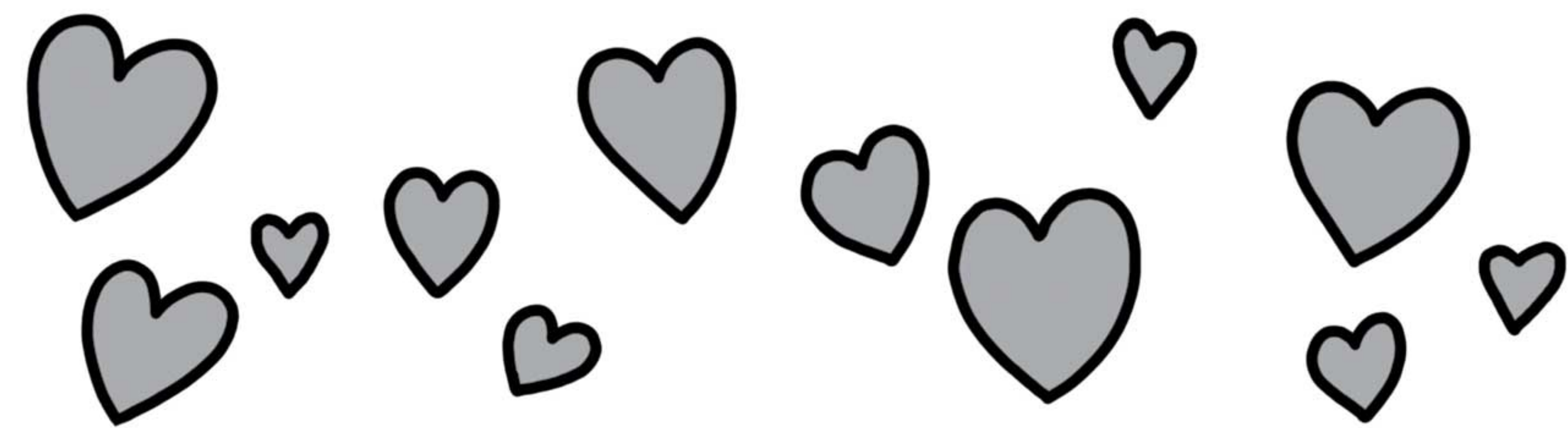
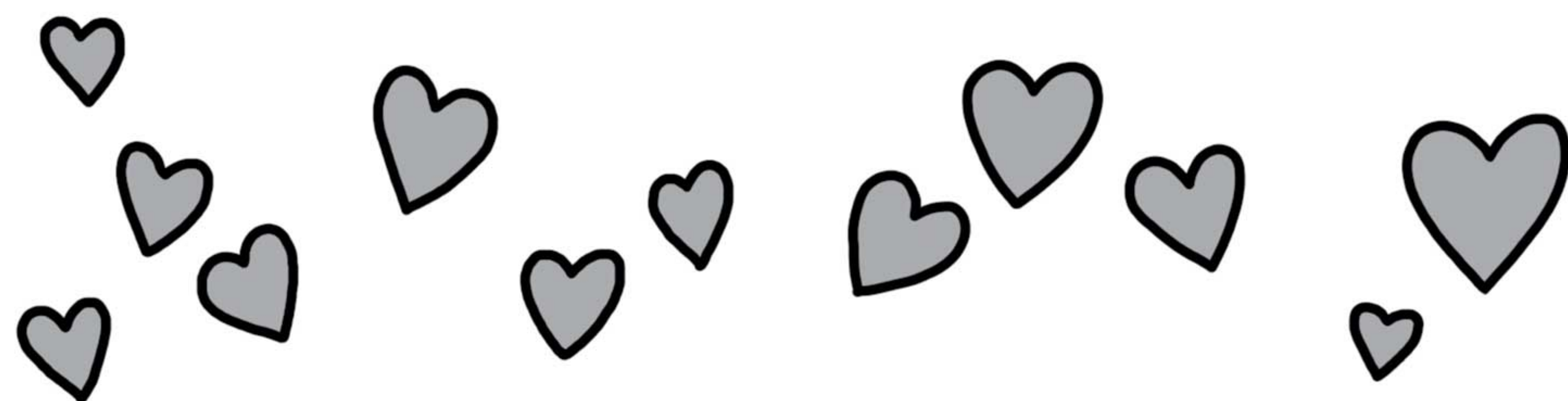

Коли я вже зібралася сідати, то помітила найдивнішу в світі річ. На столі міс Джонс лежав плюшевий ведмедик!

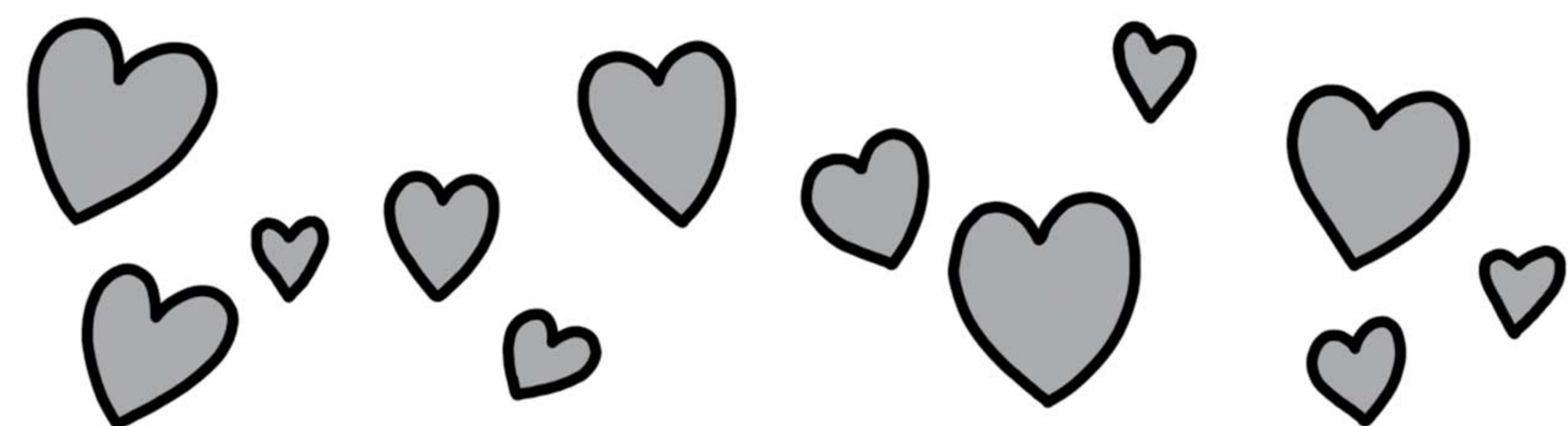

Вам може здатися, що нічого дивного тут нема, але я знаю міс Джонс – вона не з тих, хто любить плюшевих ведмедиків. Її тип «ненавиджу-цуценят-і-не-терплю-

котів». На животі цього рожевого ведмедика було написано «Ти чудова». А ще він трояндочку в лапах тримав. Ми всім класом зиркали на ту іграшку і, не знаючи, що робити, просто всілися за парти. А тоді міс Джонс сказала: «Нумо робити валентинки!». І роздала нам рожевий картон із червоними сердечками. Потім поставила диск із шостим збірником «Найкращих хітів про кохання». Це було дивно з трьох причин:

- 1 – міс Джонс усміхалася (багато);
- 2 – міс Джонс співала;
- 3 – був жовтень.

Усі презирнулися: здається, у класу був шок. Пам'ятаю схоже відчуття після того випадку, коли ми з мамою чекали автобус під бібліотекою, і я обперлася на скляну стінку зупинки. Але не помітила, що скло звідти вийняли чи розбили, і впала. Я мало не викотилася на дорогу під колеса автобуса, та якийсь чоловік, що стояв поруч і їв арахіс, кинув свій перекус і вчасно схопив мене. Мама не знала, як йому **ДЯКУВАТИ**, і поривалася дати гроші на нову пачку арахісу, але він не взяв. Я сіла в автобус, не сказавши й слова. У руці я тримала яблуко, яке стисла

так, що аж нігті в ньому застрягли. Мама сказала, що в мене був шок.

Словом, Зак у нас виявився любителем листівок і сказав, що зробить одну для мами, щоб трохи її підбадьорити. Я просто кивнула і цього разу вирішила з нього не глузувати.

Отож ми із Джоді всілись удвох і почали гадати, чому міс Джонс так дивно поводить. Джоді розповіла, що колись її тітка теж почала чудити. Вона віталася з апельсином і називала його Джефрі, а ще наливала в свою скрипку молоко. Лікар сказав, що в неї **СТРЕС**, і відправив

